

Jennefer Mellink

**NIETS TE
VERLIEZEN**

kluitman

Novelles van Jennefer Mellink:

Opgepast!
Niets te verliezen

Wil je op de hoogte blijven van de boeken die in de novellelij verschijnen?
Volg dan @kluitman_novelles op Instagram.

Nur 284/W042201

Bisac YAF062000 / YAF018000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXII Tekst: Jennefer Mellink

Vormgever omslag: Sanneke Vlam, sproud.nl

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Proloog

ELIJAH

Heel voorzichtig open ik haar slaapkamerdeur. Ik steek mijn hoofd om het hoekje om te kijken of ze wel slaapt. Doodse stilte. Hoorde ik nou geluid in de hal beneden? Mijn hartslag neemt toe. Is dit wel een goed idee?

Ik bevries en spits mijn oren. Volgens mij heb ik me vergist. Er is niks beneden. Iedereen slaapt.

Ik adem zo beheerst mogelijk in en weer uit. En nog eens. Het enige licht in deze ruimte is afkomstig van Romees digitale wekker. De lichtgele cijfers zorgen ervoor dat ik spullen van elkaar kan onderscheiden. Romees bureau, haar make-uptafel, een grote plant, haar bed.

Zo te zien slaapt ze vredig. Ze ligt op haar rug en snurkt zachtjes. Als een klein biggetje. Ik zet een stap in haar kamer. Het voordeel van een nieuwbouwhuis is dat niks kraakt en piept.

Ik sta nu zo'n drie meter bij haar vandaan. Haar geur dringt

mijn neusgaten al binnen. Musk bodylotion. Ik heb het zelf ook gebruikt.

Ik zet nog een stap dichterbij. De spanning snijdt door mijn lichaam. Maar dit voelt zo ontzettend goed. De kick die ik nu ervaar, is niet in woorden te omschrijven. Dit overtreft alles.

Nog één stap. Ik houd mijn adem in. Dit is de eerste keer dat ik zo dicht bij haar ben. Ik buig iets naar voren zodat mijn gezicht nog dicht bij het hare komt. Ik kijk naar haar slanke nek. Een gevoel van verlangen dringt zich op. Ik ben zo ontzettend dichtbij, maar toch zo ongelooflijk ver weg.

Hoofdstuk 1

ROMEE

Dat spullen van plek veranderen en zelfs verdwijnen, betekent niet dat er geesten in huis zijn. Dat is althans wat mijn stiefvader Tom beweert. Ik geloof zelf ook niet in geesten, maar hoe verklaar je het dan? Ik ben toch niet gek aan het worden?

Voordat ik vanmorgen naar school ging, heb ik foto's gemaakt van mijn kamer. Toen ik thuiskwam, heb ik de situatie vergeleken. Ik zag het meteen! De afstandsbediening van mijn televisie lag niet op mijn nachtkastje, maar op het bureau. Toen ik naar beneden rende om dat te vertellen, mopperde Tom dat mijn zusje dat vast heeft gedaan. Ze is uit school bij een vriendinnetje gaan spelen, dus ik heb het nog niet kunnen vragen.

Ik zit op mijn bed en kijk om me heen of me nog meer dingen opvallen. Daarna werp ik weer een korte blik op de ingezoomde foto. De gordijnen heb ik vanmorgen snel opengetrokken, naast mijn bureau liggen drie paar schoenen. Mijn make-uptafel ligt

vol, maar alles staat zoals het er vanmorgen bij stond. De schoolboeken op mijn bureau zijn ook niet veranderd van plek, net als de atletiekprijzen op het plankje boven mijn bureau. Over mijn bureaustoel hangt mijn gedragen sportkleding. Alles lijkt verder hetzelfde. Misschien heb ik de afstandsbediening toch zelf nog gepakt voordat ik wegging vanmorgen. Heb ik nadat ik de foto's maakte soms de televisie uitgezet? Ik zucht.

'Romee,' klinkt er zachtjes vanaf de overloop. Mijn zusje roept sinds kort mijn naam voordat ze binnenkomt. Ze heeft me laatst een keer betrappt met mijn vriendje en durft nu niet meer zomaar binnen te vallen. Zij was degene die zich het meeste schaamde. Ik grinnik. Een meisje van tien jaar is nog helemaal niet bezig met jongens.

'Wat is er, Tess? Kom maar binnen,' roep ik.

De deurklink gaat omlaag. Mijn zusje verschijnt in de deuropening. Haar lange krullende haren zitten pluizig. Ze houdt met twee handen een mok vast. De damp die uit de mok omhoogkomt kringelt rond haar gezicht.

'Mag ik netflixen?' vraagt ze.

'Ja, doe maar. Ik wilde toch naar beneden gaan. Heb je vanmorgen toevallig ook Netflix gekeken op mijn kamer?'

Tess schudt haar hoofd. Ze installeert zich op bed en zet de mok op mijn nachtkastje. Ze start een serie die ik al heb gezien. Als Tess vanmorgen ook niet in mijn kamer is geweest, wie dan wel?

'Weet je zeker dat je hier vanochtend niet geweest bent?'

Ze kijkt me aan met haar grote bruine ogen en knikt. Misschien heb ik het dan toch echt zelf gedaan.

'Hoef je niks voor school te doen?' informeer ik.

'Nee, ik heb alles al af.' Ze legt het dekbed over haar benen.

'Goed zo. Veel plezier!' zeg ik terwijl ik mijn kamer uit loop en de deur achter me sluit.

'Thanks, sissie!'

Ik kreeg voor mijn zestiende verjaardag een televisie. De enige voorwaarden waren dat ik altijd eerst mijn huiswerk moet maken en dat mijn zusje ook zo nu en dan mag kijken. In de praktijk blijkt dat zij vaker kijkt dan ik.

Ik dender de trap af. In de keuken kijk ik tegen de rug van mijn moeder aan.

De geur van verse kruiden dringt mijn neusgaten binnen. Ik werp een blik op de grote klok die aan de wand hangt. Half vijf.

'Hé mam, ben je nu al thuis?' Ik pak een stukje paprika van de snijplank.

'Ja, mijn klant was ziek en het was rustig in de winkel, dus ik kon lekker op tijd stoppen.'

Mam werkt in een woonwinkel en is binnenhuisarchitect. Ons huis heeft ze helemaal zelf ingericht. De stijl is chic en modern. We gingen hier ruim een jaar geleden wonen, een paar maanden nadat mijn vader overleed aan de gevolgen van een bedrijfsongeluk. Een vreselijke periode. Alles in ons vorige huis herinnerde

ons aan hem. Dat was zo pijnlijk. Mam zette het huis dan ook vrij snel te koop en de verkoop was binnen twee weken helemaal rond.

Hier zijn we opnieuw gestart. Eerst met z'n drietjes en sinds ongeveer een half jaar geleden met Tom erbij. Mams nieuwe vriend. Zijn zoon Daan woont ook bij ons. Om de week gaat hij een weekend naar zijn moeder. Dus eigenlijk zijn we bijna altijd met z'n vijven. Ik kan er maar moeilijk aan wennen. Gelukkig kon ik na de verhuizing wel op dezelfde school blijven.

'O, chill. Wat ben je aan het maken?'

Mam voegt allerlei ingrediënten samen in een blender. Ze lijkt mijn vraag niet te hebben gehoord. 'Waar is de melk toch? Ik weet zeker dat we die in huis hadden,' moppert ze. Ondertussen inspecteert ze op haar hurken grondig de achterste hoeken onder in de koelkast.

'Tess en ik drinken geen melk. Daan lust het niet. Misschien heeft Tom het opgedronken?'

'Tom maakt zijn eiwitshakes sinds kort met amandelmelk. Ik had de melk gisteren speciaal voor dit recept gekocht.' Ze klinkt geïrriteerd.

'Zal ik even naar de supermarkt gaan?' stel ik voor.

'Romee, je bent een engel. Pak mijn pinpas maar uit mijn portemonnee. Die zit in die bruine, leren handtas aan de kapstok. Weet je de code nog, mocht dat nodig zijn?'

'Yep, die weet ik nog!' Die zal ik ook niet snel vergeten, want die verschilt maar één cijfer van onze postcode.

In de hal trek ik mijn jas aan en pak ik mams pinpas. Toch gek dat een pak melk zomaar verdwijnt.

Buiten spuug ik mijn kauwgumpje in de kliko. Mijn oog valt op een leeg, platgedrukt pak melk.

Hoofdstuk 2

ROMEE

‘Als je nu niet ophoudt met dat gezeur over die spullen, dan ga je maar naar boven,’ sneert Tom. Het is weer zover. De laatste tijd is er elke avond gezeik tijdens het eten. Mijn moeder kijkt stocijns voor zich uit. Ze bemoeit zich er zelden mee. Soms maant ze mij of Tom tot stilte. Ik begrijp niet dat ze niet voor me opkomt. Ik ben haar dochter! En ik snap al helemaal niet waarom Tom doet alsof hij mijn vader is. Hij kan alles maken. Hij woont hier pas een half jaartje en bepaalt nu al of ik naar mijn kamer moet.

‘Het is gewoon raar dat dat pak melk in de klike lag. Ik, Tess, Daan en mam hebben het niet gedaan. Jij blijkbaar ook niet. Dat ding is er niet zelf naartoe gelopen,’ bits ik terug.

Woedend snijd ik mijn lasagne aan. Dit was paps lievelingseten... Het schrapende geluid van mijn mes over het bord bezorgt me een rilling. Niemand reageert.

‘Er klopt hier iets niet en ik wil weten wat,’ vervolg ik.

‘Hier hebben we het vaak zat over gehad de laatste tijd, Romee Vinkers,’ zegt Tom streng.

Ik haat het als hij mijn volledige naam gebruikt. Volgens mij denkt hij dat ik alles verzin. Dat ik aandacht nodig heb, of zo. Gaat mijn moeder daar gewoon in mee? Gelooft zij hem zomaar? Ik probeer haar blik te vangen, maar ze is gefixeerd op haar eten. Soms denk ik dat mam gewoon met Tom is omdat ze niet goed alleen kan zijn. Dat ze daarom vrij snel na pap een relatie met hem kreeg en dat hij om die reden kort daarop bij ons is ingetrokken.

Na een korte, behoorlijk awkward stilte, begint Tess te vertellen over haar schooldag. Nu kan Tom opeens wel lachen. Wat heeft hij toch tegen mij?

‘Het lijkt me leuk als we zaterdag met z’n allen naar de Efteling gaan. Het is dan een Daan-weekend,’ zegt Tom dan tussen de hap-pen door. Op zijn kin zit een oranje sausvlek. Tess reageert meteen enthousiast. De weekenden dat Daan hier is, noemen we Daan-weekenden. De laatste tijd is zijn moeders gezondheid flink achteruitgegaan en heeft ze regelmatig dagen waarop ze niks kan omdat haar lichaam niet meewerkt, waardoor hij vaker bij haar is om haar te helpen. Daan is iets ouder dan ik en behoorlijk op zichzelf. Zijn grootste hobby is gamen. Hij is wat stilletjes, maar we kunnen best goed met elkaar overweg.

‘Mag Shannah mee? Ik had eigenlijk met haar afgesproken om te winkelen,’ vraag ik.

Tom kijkt me aan alsof ik voorstelde om het huis in de fik te steken.

‘Niks daarvan, Romee. We gaan met z’n vijven naar de Efteling. Als een gezin,’ zegt Tom beslist. Wat een woordkeuze. Een gezin. Alsof dat is wat we zijn.

‘Maar als Shannah meegaat, zijn we met een even aantal. Dat is makkelijker als we attracties in gaan,’ smeed ik.

‘Hoort Shannah bij het gezin?’ vraagt Tom.

Hoor jij bij ons gezin? Hoort Daan bij ons gezin? Ik slik mijn woorden in en staar naar mijn bord. Tom zwijgt ook en neemt een grote hap. Einde discussie. Was pap hier nog maar... Waarom moest dat vreselijke ongeluk nou gebeuren? Voor die tijd was alles zo veel beter. Toen pap er nog was, schilderde mam bijna dagelijks. Dat is haar grootste hobby. Wás haar grootste hobby... Onlangs pakte ze het weer op. Maar als ze nu voor haar schildersezel zit, staart ze meer voor zich uit dan dat ze wat moois creëert. Het laatste doek dat ze af heeft gemaakt, is alweer van weken geleden. Meer dan wat donkere schimmen kon ik er niet van maken. En dat terwijl ze voorheen zo goed was in kleurrijk, abstract werk.

Vóór het ongeluk neuriede of zong ze ook altijd vrolijk tijdens het koken en een glimlach op haar gezicht was iets vanzelfsprekends. Sinds het ongeluk is die glimlach ver te zoeken. Als ik hem zie, lijkt het geforceerd. En als ze zingt, zijn het treurige melodietjes. Ze is ook erg afwezig en ze lijkt maar half te luisteren. Ja, mam is echt enorm veranderd sinds pap er niet meer is. Maar ja, dat zijn Tess en ik ook.

Hoofdstuk 3

ELIJAH

Romee heeft iets door. Ze is slimmer dan die stiefvader van haar. Ik laat overduidelijke aanwijzingen achter, maar Tom denkt nog steeds dat ze liegt.

Binnenkort gaat ze vast op onderzoek uit. Ik kan niet wachten.

Ik loop door de woonkamer. Mijn hand strijkt over de leren stoel. Ik ruik verse bloemen. Ze staan verderop op tafel. Voor me staat de schildersezel van Eleanor. Ze heeft een poging gedaan de bloemen te vereeuwigen, maar het lijkt nergens op. Ik grinnik. Tom en Eleanor zijn naar hun werk, en Romee, Daan en Tess zijn naar school. Tess is vanmiddag als eerste thuis. Om iets over drieën. Al was Eleanor gisteren opeens veel eerder thuis. Ik schrok me kapot!

Ik pak de afstandsbediening en doe de televisie aan. Dan plof ik op de bank en zucht. Wat zal ik zo eens eten? Ik kan wel een eitje met spek maken. Mijn maag begint meteen te knorren. De

afzuiger wist de geuren die ik verspreid altijd op tijd uit. Ideaal.

Ik zak onderuit en bekijk het nieuwe aanbod op Netflix. Hm, niet echt iets boeiends. Er is wel een film die ik nog graag wil zien. Maar eerst even dat eitje bakken. Ik slenter naar de keuken. Terwijl het ei op een lage stand in de pan pruttelt, bekijk ik de gezinsagenda die opgevouwen op tafel ligt. Ah, ze gaan zaterdag naar de Efteling! Kon ik maar mee en naast Romee zitten in de attracties... Ik draai het ei om, zet de inductiekookplaat nog lager en ga naar boven. Romees kamer. Ze heeft haar beddengoed niet rechtgetrokken vanmorgen. Slordig. Ik maak haar bed op en klop de kussens uit. Romee heeft een gezellige slaapkamer. Een aantal grote planten maakt het erg sfeervol. Een tafel ligt vol met make-up en andere troep. Ze heeft dat soort meuk helemaal niet nodig, vind ik.

In de badkamer fatsoeneer ik mijn haar met Toms gel. Ik smeer Eleanors dagcrème op mijn gezicht. Gewoon omdat het kan. Het is dure troep, maar het werkt toch allemaal niet. En al die vrouwen trappen erin. Er staat een geurtje van Hugo Boss waar ik mezelf mee onder spuit. Dan sjees ik weer naar beneden en eet ik mijn ei terwijl ik de film start. Dit zijn fijne ochtenden.

De film intrigeert me meteen. Ik houd van spannende films. Ik herken er wel iets uit mijn eigen leven in.

Hoofdstuk 4

ELIJAH

Klokslag drie uur. Het huis is aan kant. Precies zoals de familie het heeft achtergelaten vanmorgen. Op wat details na. Zal het ze opvallen? Ik sluit gauw nog wat ramen.

Over een klein kwartiertje komt Tess thuis. Het eerste wat die kleine dondersteen vaak doet, is snoep of koek pakken. Dat mag ze niet van haar moeder. Tess liegt dan ook regelmatig. Ook krijgt ze wel eens op haar flikker omdat er dingen weg zijn die ik heb opgegeten. Dat vind ik erg komisch.

Ik ben gek op dit huis. Het is groot en voorzien van alle luxe. De voorraadkasten zijn altijd gevuld en het gezin is overdag veel van huis. Ze hebben een schoonmaker en een tuinman die op vaste dagen en tijden komen.

Mijn favoriete plek hier in huis is de badkamer. Ik ben dol op de regendouche en ze hebben ook een bubbelbad. Als je in het bubbelbad zit, kijk je uit over de weilanden en achtergelegen bossen.

Fe-no-me-naal. Nooit gedacht dat ik dat zou meemaken. Ik gnif-fel. Het luxeleven dat ik leid, bevalt me uiterst goed. Misschien kan ik morgen weer lekker bubbelen. Het idee alleen al bezorgt me een fijn gevoel. Nu is het tijd om me terug te trekken. Dat is minder leuk, maar het vooruitzicht van morgen maakt dat ik tevreden de woonkamer verlaat.

Hoofdstuk 5

ROMEE

‘Hij lijkt altijd heel aardig,’ zegt mijn beste vriendin Shannah over mijn stiefvader.

We maken huiswerk in mijn kamer. Tenminste, dat was de bedoeling. Het enige wat we doen is kletsen, chips eten en cola drinken.

‘Ik heb echt mijn best gedaan om hem te accepteren, maar het lijkt wel alsof hij mij niet accepteert,’ zeg ik. Ik pak een paprika-chipje en stop het in mijn mond.

‘Wacht, even iets op mijn instastory zetten,’ zegt Shannah terwijl ze de chipsbak oppakt en die naast haar gezicht houdt. Ze lacht uitbundig in de lens van haar selfiecamera.

‘Je hebt net toch ook al iets geplaatst?’ vraag ik.

‘Ja, maar dat was alleen om te laten zien dat ik hier ben.’

Shannah is verslaafd aan Instagram. Ze heeft best veel volgers. Zelf heb ik weinig met social media. Shannah heeft onlangs een